

Kur më caktoi Muhammedi sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem për komandant të ushtrisë muslimane që marshonte për në Sham, unë kisha vetëm tetëmbëdhjet vjet. Në radhët e ushtarëve kishte shumë as'habë me autoritet, e ndër ta ishte edhe Omeri radijall-llahu anhu.

Ebu Bekri radijall-llahu anhu, halifja i muslimanëve, doli që të na përcjellë.

Unë isha i hipur në kalë, ndërsa Ebu Bekri ishte në këmbë. Iu drejtova atij: "O halife i muslimanëve, ose hyp në kalë, ose unë do të zbris, sepse nuk ndihem mirë që unë të jem i hipur në kalë, e ti në këmbë, ashtu që edhe të ndihem më lartë se ti." Ebu Bekri u përgjigj: "As ti nuk do të zbresësh, e as unë nuk do të hyji në kali. Nuk ka gjë më të dashur për mua, se sa ta luajë këmbën në rrugë të All-llahut. Muxhahedinëve, në çdo hap që bëjnë, u shkruhen 700 sevape dhe u falen 700 mëkate të vogla."

Muhammedi sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem më ka dashur shumë mua, e poashtu edhe babain tim. Transmeton Aisheja radijall-llahu anha, nëna e besimtarëve, se ka dëgjuar prej Pejgamberit sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, duke thënë: "*Kush e do All-llahun dhe Pejgamberin, le ta dojë...*", dhe e ka përmendur emrin tim. Qysh si i vogël, kam qenë i moralshëm, dhe kurrë nuk e kam harxhuar kohën kot. Ëndërra ime ka qenë që të bëhem kalorës i shkathtë, dhe nuk kam qenë i interesuar për gjëra të kota. Në rini jam edukuar të jem ushtar trim, të njoh dispozitat e sheriatit, dhe të jem i devotshëm.

Gjatë halifatit të Omerit radijall-llahu anhu e kam pasur rrogën më të madhe se biri i tij Abdullahu. Abdullahu kërkoi sqarim nga babai i tij për një gjë të tillë, kurse Omeri radijall-llahu anhu u përgjigj duke i thënë: "Muhammedi sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem e ka dashtë atë dhe babain e tij më tepër se ty dhe babain tënd."

A vërtetë keni dëshirë të më njihni?

Babai im kishte qenë i lirë. Mirëpo, një fatkeqësi ia kishte ndërruar fatin. Gjyshja ime kishte dalë të vizitojë disa të afërm. Me vete e kishte marrë edhe birin më të vogël (babain tim). Rrugës i sulmon një grup kusarësh dhe e kidnapon babain tim. Atë ia shesin zonjës Hatixhe bint Huvejlid në tregun e Ukajdhit. Kjo ishte tërë ajo që dinin arabët më parë: vrasje dhe plaçkitje.

Hatixheja u martua me Muhammedin sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem. Ky e dashti shumë babain tim. Në fakt, Muhammedi sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem e kishte hetuar se babai im është njeri mendjeprehtë dhe shumë i sinqertë.

Hatixheja ia dhuroi babain tim Muhammedit sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem për shërbëtorë, e ky menjëherë e liroi. Babai im, nga dashuria që kishte për Muhammedin sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, vendosi që të mbetet afër tij dhe t'i shërbejë. Atë botë, babai im kishte vetëm tetë vjet.

Atij i kishte pri fati. Ai kurrë nuk kishte ëndërruar për një

dashuri të tillë.

Gjyshja ime qante ditë e natë për birin e humbur, kurse gjyshi im nuk kishte lënë vend pa e kërkuar. Dhe më në fund e kishte gjetur. Ja se si. Ishte kohë e haxhxit. Gjyshi im ishte takuar me disa njerëz që i njihje, dhe i kishte pyetur për birin e humbur, e ata i kishin treguar se biri i tij jeton në Mekke, në familjen më fisnike.

Gjyshi im menjëherë kishte shkuar te Muhammedi sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem dhe kishte kërkuar t'ia kthejë të birin. Muhammedi sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem ishte njeri shumë i butë, andaj i propozoi gjyshit tim që ta lë vet biri i tij të zgjedh: nëse ai dëshiron të mbesë, le të rrijë, e nëse dëshiron të shkojë me babain e vet, le të urdhërojë, dhe nuk ka nevojë të paguajë asçfarë dëmshpërblimi. Muhammedi sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem e thirri babain tim, dhe e pyeti: "*A i njezh këta njerëz?*" Ai ishte përgjigjur: "Po, ky është babai im, e ky axha im." Muhammedi sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem i kishte thënë: "*Ti më di mua, e tash mund të zgjedhësh: të mbetesh me mua, apo të shkosh me këta.*" Babai im kishte thënë: "Ti e di se pos teje tjetërkend nuk mund ta zgjedh. Ty të kam në vend të babait tim dhe të xhaxhait, ty të kam gjithçka."

Pastaj Muhammedi sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem e kishte marrë babain tim dhe kishte dalë para njerëzve, e kishte thënë: "*Dëshmoni se ky... është djali im. E trashëgoj dhe më trashëgon.*" Gjyshi im ishte gëzuar shumë për babain tim, sepse jetë më të lumtur askush nuk ishte në gjendje t'i sigurojë. Prej asaj dite, babain tim njerëzit e quanin... ibën Muhammed. Dhe kështu vazhduan, deri në momentin kur All-llahu i Madhëruar zbriti ajetin kur'anor: "*Thirrni ata sipas baballarëve të tyre, sepse ashtu është më së drejti te All-llahu.*" Tanimë e thirrnin: i biri i Harithit.

Kur i kishte zbritur shpallja e Muhammedit sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, babai im kishte qenë i katërti që kishte pranuar fenë Islame, edhe atë, pas Hatixhes, Ebu Bekrit dhe Ali ibën ebi Talibit.

Një ditë, kur babai im ishte ulur dhe po bisedonte me disa shokë, dhe gjatë bisedës i kishin propozuar që të martohet me Ummi Ejmenin, ky me gjithë dëshirë kishte pranuar. Ashtu ata dy u martuan, e All-llahu i Madhëruar më fali mua.

A e dini, pra, se kush është nëna ime?

Ajo është edukatorja e Muhammedit sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem. Është pjesëmarrëse në luftën e Uhudit dhe atë të Hunejnit. Muxhahedinëve u jepte ujë dhe ua shëronte plagët. Kjo është nëna ime, kurse për babain tim u foli pak më parë.

Pra, unë jam edukuar pranë prindërve fisnik dhe pranë Muhammedit sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem. Kam pasur rastin të edukohem dhe të mësoj normat dhe parimet Islame më mirë se çdokush tjetër. Muhammedi sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem më ka dashur shumë.

Një ditë, disa njerëz më autoritativ të muslimanëve kure-

jshit, deshën të dërgojnë dikë te Pejgamberi sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, që të ndërmjetësojë për një grua e cila kishte vjedhur, dhe të cilës duhej t'i pritej dora. Për ndërmjetësues më kishin zgjedhur mua. Ata më thanë: "Ty Muhammedi sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem të don shumë dhe ta ka hatrin, prandaj të lutemi që ta lusish Muhammedin sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem t'ia falë gabimin kësaj gruaje, e cila ka autoritet të lartë ndër kurejshët." Kur ia përcolla Muhammedit sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem lutjen e tyre, ai u hidhërua shumë, dhe tha: "*Çifutët, kur vidhte dikush prej tyre, e ishte pasanik, ia falnin, ndërsa kur vidhte ndonjë i varfër dhe i dobët, ia pritrnin dorën. Beto hem në All-llahun, se sikur të kishte vjedhur edhe Fatimja, bija ime, kurrë nuk do t'ia falja.*"

Kjo është feja Islame. Nuk ka ndërmjetësim ose dallim mes njerëzve. Të gjithë kanë të drejta dhe detyra të njëjta. Ndoshta do të më pyetni se pse pranova të bëhem ndërmjetësues? U them se isha shumë i ri, dhe nuk kisha mundësi t'i kuptoj ende të gjitha gjërat. Pastaj, Muhammedi sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem ishte mësuesi ynë për gjithçka. Në atë rast mësova parimin më të rëndësishëm të fesë Islame: barazinë.

Muhammedi sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem urdhëroi as'habët e tij që të përgaditen për luftën e Bedrit. U gëzova shumë, ngase ky ishte rasti i volitshëm që unë të hakmerrem ndaj mekasve pabesimtarë për gjithë atë që ata i kishin bërë Muhamedit sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem. Por ndodhi e keqja. Rukija, bashkëshortja e Othmanit radijall-llahu anhu, bija e Muhammedit sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, u sëmur shumë, prandaj u dashtë që unë të mbetem pranë saj në Medine dhe ta ndihmoj Othman ibën Affanin për shërimin e saj. Kur ushtria e Bedrit u kthye fitimtare, Rukija kishte ndërruar jetë.

Kur erdhi lufta e Uhudit, prap mu kthyen shpresat që t'i luftoj idhujtarët. Por Muhammedi sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem nuk më lejoi që të marrë pjesë në luftë, sepse isha shumë i vogël në moshë.

Megjithatë, Muhammedi sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem nuk arriti të më ndalë nga xihadi në luftën e Hendekut, edhe pse kisha më pak se pesëmbëdhjetë vjet. Kam marrë pjesë, poashtu, edhe në çlirimin e Mekkes dhe në luftën e Hunejnit. Në të gjitha luftërat e përmendura dëshmovava se jam luftëtar trim, sa që për këtë u bind edhe vetë Muhammedi sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem.

Vullneti i All-llahut ishte që mos të jetoj gjatë me babain tim. Në vitin e tetë pas hixhrit, Muhammedi sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem përgatiti një ushtri kundër fisit Gassan, sepse ata kishin vrarë një misionar të Muhammedit sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem. Ushtria muslimane atëherë numëronte 3000 ushtarë. Për komandant të saj Pejgamberi sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem e zgjodhi babain tim, e nëse ky vritet, do ta zëvendësojë Xhafer ibën ebi Talibi, e nëse edhe ky vritet, atëherë me ushtrinë do të

komandojë Abdullah ibën Revaha.

Ushtria e armikut, e cila numëronte rreth 100.000 ushtarë, e shpartalloi ushtrinë muslimane në vendin e quajtur Mu'te (afër Jordanit). Ca prej tyre ishin prej fisit Gassan, e të tjerët romak dhe arabë të fiseve tjera.

Komanda ushtarake e muslimanëve u mblodh për t'u konsultuar mbi atë se, a të kërkojnë mendimin e Muhammedit sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem për këtë, apo jo. Ose të kërkojnë përforsim në njerëz dhe armë.

Aty ndërhyri Abdullah ibën Revaha, i cili tha: "Për All-llahun e Madhëruar, ne kemi dalur që të biejmë dëshmorë, e nëse vritemi, do të jemi shehida. Armikun duhet luftuar pa marrë parasysh numrin dhe fuqinë e tij të madhe. Ejani të luftojmë, se ashtu a kështu do të fitojmë njëren nga dy gjërat: ose fitoren ose do të biejmë shehidë."

U ndeshën dy ushtritë. Muslimanët luftuan trimërisht, derisa ra shehid babai im, pastaj Xhaferi, e pastaj ibën Revaha. Në fund, komandën e mori në duar Halid ibën Velidi.

Halid ibën Velidi, që kishte shumë përvojë ushtarake, e pa se nuk është e mundur të luftohet një ushtri me 100.000 ushtarë, prandaj vendosi që me muslimanët e mbetur gjallë të tërhiqet. Shpejt e hartoi planin si të tërhiqen, dhe pati sukses. Armikut iu duk se muslimanëve u kanë arritur ndihma, prandaj edhe ata u tërhoqën.

A e dini se çka ndodhi pastaj?

Muhammedi sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem përgaditi një ushtri tjetër dhe mua më caktoi për komandant të saj. Ushtria ime kishte për obligim tu hakmirret romakëve dhe gassanëve, të cilët vranë shumë muslimanë në Mu'te, e ndër ta ishte edhe babai im.

Disa nga as'habët nuk ishin të kënaqur me zgjedhjen time si komandant i ushtrisë, sepse, siç thonin ata, unë isha shumë i ri dhe i papërvojë në mjeshtrinë e luftës. Kur mori vesh Muhammedi sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem këtë gjë, tha: "Po dëgjoj se disa njerëz janë të pakënaqur pse e kam caktuar filanin për komandant, sepse ai qenka shumë i ri. Ndoshta do ta përkujtojnë trimërinë e babait të tij. Nëse ky djalosh e ka patur babanë të krijuar për komandant, them se edhe ky është krijuar që të jetë komandant."

Muhammedi sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem ndërroi jetë. Ushtria ishte ende në Medine. Disa nga muslimanët e panë të rrugës që ushtria të mbetet në Medine, dhe t'i luftojë disa fise që kishin reneguar nga Islami pas vdekjes së Muhammedit sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem. Por Ebu Bekri kurrsesi nuk pranoi këtë propozim. Ai u tha muslimanëve: "Për All-llahun, nuk mund ta lëmë një punë që e ka urdhëruar Pejgamberi sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem. Sikur të mblidhen të gjitha shpendët dhe kuajt kundër nesh, ushtria e filanit (dhe përmendi emrin tim) do ta kryejë urdhërin e Muhammedit sal-lall-llahu alejhi ve

sel-lem."

Në mesin e ushtarëve ishte edhe Omeri radijall-llahu anhu. Ne i fituam romakët dhe u kthyem ngadhënjimtarë në Medine. Në pritje kishte dalë halifja i muslimanëve, Ebu Bekri dhe shumë muslimanë tjerë. Fitorja jonë u solli shpresë muslimanëve, sepse ata ishin të zemëruar nga luftërat kundër renegatëve.

Si u ktheva në Medine, menjëherë fillova t'i luftoj renegatët, derisa u dorëzuan. Pas kësaj fitneje, muslimanët dhe feja Islame prap u përforsuan, dhe filluan të çlirohen toka të reja.

E patë edhe vetë ju jetën time. Ushtarë i fesë Islame. Kur më takonte halifja, Omeri radijall-llahu anhu, më thoshte: "Es-selamu alejkum (paqja e All-llahut... qoftë mbi ty), o komandant. Pasi vdiq Muhammedi sal-lall-llahu alejhi ve sel-lem, ti na udhëheqe."

Halifja Othmani radijall-llahu anhu ka patur shumë besim në mua, dhe ka qenë shumë i afërt me mua. U zemërova shumë kur dëgjova se e kanë vvarë.

A më njohët tani?

Unë jam Usame ibën Zejdi.

Shumë kam bërë ibadet. Kam agjëruar shumë dhe kam qenë gjithnjë i sinqertë. Gjithnjë i kam agjëruar të hënata dhe të enjtet, pos në raste të veçanta. Vdiqa kah fundi i halifatit të Muavi ibën ebi Sufjanit.

Marrë nga libri: „**A e di kush jam unë?**“ të autorit
Muhammed Hamza SA'DAVI,
botuar nga shtëpia botuese „**Furkan ISM**“

Pasi të lexoni këtë broshurë, mundësojani të tjerëve të lexojnë të njëjtën. Dhe keni kujdes, fletushka përmban ajete kur'anore, andaj ndalohej hyrja me të në vende të ndotura, gjegjësisht në toalet si dhe në vende të ngjashme.

Boton:

Shoqata Qytetare

Klubi Studentor

e-mail: penastudentore@hotmail.com

